

Якось він провів увесь день, витрушуючи зі свого волосся комах. Лікар сказав йому, що жодних комах у його волосся немає. Пробувши вісім годин під душем, де стояв під струменем гарячої води й страждав від укусів, він вийшов і витерся, але у волосся й досі лишилися комахи; насправді тепер вони були на його тілі скрізь. Через місяць комахи вже проникли у його легені.

Не маючи жодної іншої роботи й не знаючи, чим зайняти думки, він почав теоретично обраховувати життєвий цикл комах і за допомогою «Британіки» намагався визначити, що саме то був за вид. Тепер вони вже заповнили його будинок. Він прочитав про безліч різноманітних видів і зрештою помітив комах надворі, тож дійшов висновку, що це — тля. Щойно цей висновок спав йому на думку, він більше його не змінював, хоч би що йому казали інші... типу: «Тля не кусає людей».

Люди це казали, оскільки нескінченні укуси комах перетворили його життя на пекло. У продуктивній крамниці «7-11», яка була частиною мережі, що простягалася майже всією Каліфорнією, він придбав розпилювачі «Рейд», «Блек Флег» та «Ярд Гард». Спершу він обприскав будинок, а тоді — себе. «Ярд Гард» начебто діяв найкраще.

Щодо теоретичного боку справи, то в життєвому циклі комах він добачив три стадії. Спочатку, щоб

заразити його, їх приносили з собою Люди-носії, котрі не розуміли, яку роль відіграють у розповсюдженні комах. На цій стадії комахи ще не мали ані щелеп, ані піддзьобків (це слово він вивчив за довгі тижні своїх наукових досліджень, заняття, пов'язаного з читанням і незвичного для хлопця, який працював у «Гальмах і шинах Генді», замінюючи клієнтам гальмівні колодки). Тож Люди-носії нічого не відчували. Зазвичай він сидів у віддаленому кутку вітальні, спостерігаючи за різноманітними Людями-носіями, які заходили туди — здебільшого це були ті, кого він вже знав деякий час, але траплялися й незнайомці — вкриті з ніг до голови тлею на цій некусючій стадії. Він навіть злегка посміхався сам до себе, адже розумів, що особа, яку використовують комахи, взагалі цього не вкорує.

— Ти чого це там либишся, Джеррі? — питали вони. Він лише посміхався.

На наступній стадії комахи відрощували крила чи щось на кшталт цього, бо ж насправді то були не зовсім крила; хай там як, але вони мали якісь функціональні відростки, що дозволяли їм роїтися, а саме так вони мігрували та поширювалися — зокрема на нього. На цьому етапі все повітря вже кишіло ними; від цього його вітальня, увесь будинок стали захмареними. На цій стадії він намагався їх не вдихати.

Найбільше йому було шкода свого пса, адже він бачив, як комахи сідають і влаштовуються на ньому та, можливо, проникають у легені собаки так само, як і у його власні. Ймовірно — принаймні так підказувала йому його здатність до емпатії — пес страждав не менше за нього. Чи не варто йому було віддати кудись пса заради його ж блага? Ні, вирішив він: тепер, хоч і ненавмисне, пес був також

заражений, і переніс би комах із собою в будь-яке інше місце.

Іноді він стояв під душем разом із псом, намагаючись відмити і його. З собакою йому це вдавалося не краще, ніж із самим собою. Боляче було відчувати страждання пса; він так ніколи й не відмовився від спроб йому допомогти. Певним чином це було найгіршим — страждання тварини, яка не могла поскаржитися.

— Хулі ти там робиш цілісінький день під душем із цим сраним псом? — одного разу поцікавився його товариш Чарльз Фрек, зайшовши якимось у такий час.

— Я мушу змити з нього тлю, — відказав Джеррі.

Він вивів пса Макса з-під душу й почав його витирати. Спантичений Фрек спостерігав, як Джеррі втирає у собачу шерсть дитячу олійку й тальк. По всьому будинку були розкидані банки із засобами проти комах, пляшечки з-під тальку, дитячої олійки та кондиціонерів для шкіри, більшість — порожні; тепер він вже використовував багато банок на день.

— Я не бачужодної тлі, — мовив Чарльз. — Що таке тля?

— Врешті-решт вона тебе вбиває, — сказав Джеррі. — Ось що таке тля. Вона в мене у волоссі, на шкірі і в легенях, і цей сраний біль нестерпний — доведеться їхати в лікарню.

— Чому я їх не бачу?

Джеррі поставив загорненого в рушник пса на підлогу і схилився навколішки над подертим килимом.

— Я тобі покажу, — сказав він.

Килим був укритий тлею; вона стрибала скрізь, догори-вниз, деякі особини стрибали вище за інших. Він намагався відшукати особливо велику, оскільки знав, що людям складно їх побачити.

— Принеси мені пляшку або банку, — попросив він, — з-під раковини. Ми закрутимо її або накриємо кришкою, тоді я зможу взяти її з собою, коли їхатиму до лікаря, щоб той її дослідив.

Чарльз Фрек приніс йому порожню банку з-під майонезу. Джеррі продовжував шукати і врешті-решт надібав тлю, що стрибала щонайменше на чотири фути у висоту. Тля була понад дюйм завдовжки. Він упіймав її, підніс до банки, обережно помістив туди й закрутив кришку. Після цього переможно підніс банку догори.

— Бачиш? — запитав Джеррі.

— Агааааа, — проказав Фрек, уважно вивчаючи вміст банки виряченими очима. — Яка здорова! Ого!

— Допоможи-но мені знайти ще, щоб показати лікарю, — попросив Джеррі, знову згорбившись над килимом й поставивши банку неподалік.

— Звісно, — відказав Фрек і взявся за справу.

Через пів години вони вже мали три банки, повні комах. Чарльз, хоча й був у цьому новачком, знайшов деякі з найбільших.

Був саме полудень червневого дня 1994 року. Каліфорнія, район із дешевими, однак довговічними пластиковими будинками, які давно покинули цивілі. Ще раніше Джеррі облив металевою фарбою всі вікна, щоб позбутися світла; кімната освітлювалася торшером, до якого він поприкручував не що інше, як фари, які світили день і ніч, неначе для того, щоб зупинити для нього і його друзів час. Йому це подобалося; йому подобалося не відчувати плин часу. Тоді ніщо йому не заважало, і він мав змогу зосередитися на важливих речах. Наприклад, таких: двоє чоловіків колінкують подертим килимом, відшуковуючи комаху за комахою, і наповнюють ними банку за банкою.

— А що ми за них отримаємо? — поцікавився пізніше того ж дня Фрек. — Тобто, чи лікар нам якось віддячить? Подарунком? Баблом?

— Так я допоможу їм знайти від цього ліки, — відказав Джеррі.

Біль, такий постійний, як цей, ставав нестерпним; він ніяк не міг до нього звикнути і знав, що це йому ніколи не вдасться. Потреба, нестримне бажання знову залізити під душ стали непереборними.

— Гей, чувак, — він випростався і різко видихнув, — ти їх далі складай у банки, а я поки що віділлю і теде...

Джеррі рушив у напрямку ванної кімнати.

— Добре, — відказав Чарльз, його довгі ноги розгойдувалися туди-сюди, коли він ліз до банки, тримаючи щось між складеними одна до одної долонями.

Будучи ветераном, він і досі добре контролював свої м'язи; Чарльзу вдалося дістатися банки. Але тоді він раптом сказав:

— Гей, Джеррі, ці комахи мене типу лякають. Не хочу лишатися тут наодинці.

Чарльз підвівся.

— Сцикливе падло, — мовив Джеррі, на мить зупинившись у дверях ванної й задихаючись від болю.

— Ти не міг би?..

— Мені треба відлети!

Він гримнув дверима і відкрутив крани душу. Полилася вода.

— Мені тут страшно.

Голос Чарльза Фрека долинав невиразно, незважаючи на те, що той, вочевидь, кричав що є сили.

— То подрочи, блядь! — прокричав у відповідь Джеррі і ступив під душ.

«Нахуя такі друзі? — розлючено питав він себе. — Нікуди не годяться, нікуди! Нахуй не потрібні!»

— А ці виблядки можуть вжалити? — закричав Чарльз, який тепер стояв прямісінько під дверима.

— Ага, можуть, — відказав Джеррі, натираючи голову шампунем.

— Я так і думав.

Пауза.

— А я можу помити руки, змити цих комах і тоді зачекати на тебе?

«Сцикло!» — подумав Джеррі з уїдливою люттю. Він нічого не відповів; просто й далі продовжував митися. Ця падлюка не була варта того, щоб їй відповідати... Він не звертав жодної уваги на Чарльза Фрека, переймався лише собою. Лише своїми життєво важливими, необхідними, жахливими, нагальними потребами. Усьому іншому доведеться зачекати. У нього не було часу, ані краплини часу; таке не можна відкласти на потім. Усе інше було другорядним. Окрім пса — він задумався про свого собаку Макса.

Чарльз Фрек телефонував комусь, хто, як він сподівався, щось мав.

— Можеш відкласти для мене десять «смертей»?

— Боже, та в мене самого нічого нема — шукаю, де б намотити. Дай знати, як щось знайдеш, я б трохи взяв.

— Що з постачанням?

— Думаю, когось загребли.

Фрек повісив слухавку й понуро поплентався від телефонної будки — для того, щоб купити, ніхто й ніколи не використовує домашній телефон — до свого припаркованого «Шеві», і в цю мить у його голові постало

марення. У цьому маренні він проїжджав повз крамницю «Тріфті», спереду якої красувалася величезна вітрина: пляшки «повільної смерті», бляшанки «повільної смерті», банки, тюбики, чани й чаші «повільної смерті», мільйони капсул, пігулок і доз «повільної смерті», «повільна смерть», змішана зі «спідами» і наркоткою, з барбітуратами, психоделіками й усім іншим — а зверху гігантська вивіска: «ТУТ ВАМ ДАДУТЬ У КРЕДИТ». Не кажучи вже про: «НИЗЬКІ-НИЗЬКІ ЦІНИ, НАЙНИЖЧІ У МІСТІ».

Але в реальності зазвичай у вітрині «Тріфті» не було нічого: просто гребінці, пляшки мінеральних олій, аерозолі з дезодорантами — завжди одне й те саме лайно. «Однак готовий побитися об заклад, що в задній кімнаті під замкненим на ключ замком вони тримають „повільну смерть“ у первозданній, чистій, нерозмішаній, нерозбодяженій формі, — думав він, виїжджаючи зі стоянки на бульвар Гарбор і вклинюючись у надвечірній потік машин. — Приблизно п'ятдесятифунтовий мішок».

Йому стало цікаво, коли і як вони щоранку вивантажують п'ятдесятифунтовий мішок Препарату С в крамниці «Тріфті», і звідки його привозять — про це відомо лише одному Богу. Можливо, зі Швейцарії, а можливо, з іншої планети, де живе яка-небудь мудра раса. Мабуть, вони привозять його справді рано і з озброєними охоронцями — копи стоять там із лазерними рушницями та лютим виглядом, таким, як і завжди. «Якщо хтось захоче кинути мене на мою „повільну смерть“, — думав він так, ніби був поліцейським, — я їх завалю».

«Імовірно, Препарат С є інгредієнтом будь-яких дозволених медикаментів, які бодай чогось варті, — думав він. — Дрібка тут і там, згідно з таємною ексклюзивною

формулою, додається в емісійному будинку в Німеччині чи Швейцарії, де його й винайшли». Але насправді він добре розумів, що це не так: влада валила або саджала будь-кого, хто продавав, перевозив або вживав, тож якби таке справді відбувалося в крамниці «Тріфті» — мільйонах крамниць «Тріфті», — їх би вже давно розстріляли, розбомбили і викинули з бізнесу або принаймні оштрафували. Найімовірніше, що просто оштрафували б. У «Тріфті» був впливовий дах. Хай там що, але як ти розстріляєш мережу великих крамниць? Або ж посадиш її за ґрати?

«У них лише звичайний товар», — думав він, повільно кермуючи далі. Він почувався мерзенно через те, що в нього лишилося на ничці лише три сотні пігулок «повільної смерті». Закопані на задньому дворі під його камелією, гібридом із кльовими великими квітами, які не вигорали й не ставали коричневими навесні. «У мене лише на тиждень, — думав він. — А що буде, коли все закінчиться? Бляха».

«А якщо, припустимо, у Каліфорнії та частково в Орегоні в усіх усе закінчиться в один день? — подумав Чарлі. — Ого».

Це була найжахливіша з фантазій, що виникали в його голові, вона виникала в усіх наркоманів. В усій західній частині Сполучених Штатів одночасно все закінчується, і в один день усі прочуняються в ломці, імовірно, десь о 6-й годині ранку в неділю, коли цивілі саме одягатимуться на свою йобану молитву.

Сцена: Перша Єпископальна Церква Пасадени, 8:30 ранку Кризової Неділі.

— Дорогі прихожани, помолімося Богу, щоб Він зарадив агонії тих, хто зараз корчиться в ліжку в абстиненції.

— Ага, ага, — погоджується паства зі священником.
— Однак перед тим, як Він втрутиться і влаштує нову поставку...

Вочевидь, «чорно-білий» помітив у кермуванні Фрека щось, чого той сам не зауважив; автомобіль рушив з місця, де припаркувався, і поїхав услід за Чарльзом, поки що не вмикаючи ні мигалок, ні сирен, проте...

«Можливо, я вихляю чи що, — подумав Чарльз. — Їбучий копмобіль помітив, як я, блядь, облажався. Цікаво, як?»

КОП: «Гаразд, як Ваше ім'я?»

«Мое ім'я?» (НЕ МОЖЕ ПРИГАДАТИ ІМ'Я).

«Ви не знаєте власного імені? — коп подає знак іншому у патрульній машині. — Цей чувак добряче вгашений».

«Не розстрілюйте мене тут, — говорить Чарльз Фрек у своїй жадливій фантазії, викликаній видом „чорно-білого“ поліцейського авто, що їде за ним. — Принаймні відвезіть до відділку і застрельте вже там, щоб ніхто цього не бачив».

«Аби вижити у цій фашистській поліцейській державі, — подумав він, — треба завжди бути здатним згадати ім'я, своє ім'я. Постійно. Це перше, з чого вони бачать, що ти навалений — коли не можеш зрозуміти, хто ж ти в біса такий».

«Ось що я зроблю, — вирішив Чарльз, — щойно побачу місце для стоянки, я пригальмую, пригальмую добровільно, ще до того, як він увімкне свої маячки чи зробить щось інше, а тоді, коли він під'їде до мене, я скажу, що пробив колесо або що з машиною трапилася якась інша халепа.

Вони завжди отримують від цього задоволення, — думав він. — Коли ти отак здаєшся і не можеш рухатись

далі. Це мов кинутись на землю; так чинить тварина, демонструючи своє м'яке вразливе, беззахисне пузо. Так і зроблю», — вирішив Чарльз.

Так він і зробив, з'їхавши праворуч і вдарившись передніми колесами автомобіля об брівку. Машина копів проїхала повз.

«Даремно зупинився, — подумав він. — Тепер важко буде вклинитися знову, такий щільний рух. — Чарльз заглушив двигун. — А може, просто посидіти деякий час тут, — вирішував він, — і зайнятися альфа-медитацією або повходити в різні змінені стани свідомості. Можливо, витріщаючись на тьолок, які тут розгулюють. Цікаво, чи вже сконструювали біоскоп, що вираховував би збуджених. Який вловлював би не альфа-ритми, а хвилі збудженості, спершу дуже короткі, далі довші, більші, більші, і врешті-решт такі, що виходять за межі шкали.

Це нічого мені не дасть, — зрозумів Чарльз. — Я мав би вийти й шукати когось, хто щось має. Мені потрібно знайти, де дістати, інакше дуже скоро мене критично, а потім я вже не зможу взагалі нічого робити. Навіть сидіти отак, припаркувавшись на узбіччі, як зараз. Я не лише не знатиму, хто я, я навіть не розумітиму, де я і що відбувається.

А що відбувається? — запитав він самого себе. — Який сьогодні день? Якби я знав, який сьогодні день, то дізнався б і все інше; шматочок за шматочком минуле б повернулося».

Середа, центр Лос-Анджелеса, секція Вествуд. Попереду один із тих гігантських торговельних центрів, оточений стіною, від якої відскакуєш, мов гумовий м'яч, — якщо, звісно, не маєш при собі кредитної картки і не пройдеш крізь електронну браму. Не маючи кредитки

жодного торговельного центру, він лише з розповідей інших знав про те, які на вигляд крамниці всередині. Ціла купа їх, вочевидь, продавала якісні товари цивілам, і особливо дружинам цивілів. Він спостерігав за озброєними охоронцями в уніформі біля головного входу до центру, що перевіряли кожну особу, дивлячись, чи відповідає чоловік або жінка його чи її кредитній картці і чи ця картка не крадена, не продана, не куплена й не використувалася з метою шахрайства. Крізь браму проходило багато людей, але він припускав, що чимало з них, мабуть, будуть просто розглядати вітрини. «Не так багато людей мають бабло або бажання, щоб купувати щось о цій порі, — роздумував він. — Зараз ще надто рано, лише по другій. Увечері — ось тоді наставав гарячий час». Усі крамниці спалахували вогнями. Він міг — усі брати й сестри могли — бачити ззовні вогні, схожі на душ із іскор, неначе це був парк розваг для дорослих дітей.

Крамниць поза межами торговельного центру, які не вимагали кредитної картки й не мали озброєних охоронців, налічувалося небагато. Дешеві крамнички: взуття й телевізори, випічка, ремонт малої побутової техніки, пральня. Він поспостерігав за дівчиною в короткій вініловій куртці та лосинах, котра переходила з однієї крамниці до іншої; вона мала гарне волосся, але Чарльз не міг розгледіти її обличчя, побачити, чи вона приваблива. «Непогана фігура», — подумав він. На деякий час дівчина зупинилася перед вітриною, де були виставлені вироби зі шкіри. Вона розглядала сумочку з китицями; він бачив, як вона розглядала її, переймалася, щось планувала. «Б'юсь об заклад, що вона знайде та попросить її подивитися», — подумав Чарльз.

Дівчина забігла до крамниці, як він і передбачав.

Посеред метушливої юрби на тротуарі пройшла ще одна дівчина, ця — у блузці з рюшем, на високих підборах, зі срібним волоссям і завеликою кількістю косметики на обличчі. «Намагається виглядати старшою, ніж є насправді, — подумав Чарльз. — Мабуть, ще й школу не закінчила». Після неї не було нікого, вартого уваги, тож він відтягнув шнурок, який тримав бардачок закритим, і дістав звідти пачку цигарок. Чарльз закурив і увімкнув радіо на рок-станції. Колись у нього було касетне стерео, але врешті-решт, коли одного дня він був добряче навалений, то, зачинаючи машину, забув забрати його з собою в дім; звісно ж, коли він повернувся, стереосистему вже встигли вкрасти. «Ось до чого призводить легковажність», — подумав тоді Чарльз, тож тепер у нього було лише паршиве радіо. Колись і його витягнуть. Але Чарльз знав, де майже за безцінь можна дістати ще одне, потримане. Хай там як, а ця машина може розвалитися в будь-який день; поршневі кільця стерлися й компресія стала нікудишньою. Вочевидь, якимось уночі, повертаючись додому з цілою купою хорошого товару, він спалив на трасі один із поршнів; іноді, коли він справді серйозно затарювався, то перетворювався на параноїка — не так з приводу копів, як з приводу того, що його кинуть інші торчки. Який-небудь торчок, знавіснілий від ломки і зачовганий, як довбойоб.

Неподалік пройшла дівчина, яка змусила його до неї придивитися. Чорне волосся, гарненька, повільна хода; на ній був відкритий топ і сильно запанані білі джинси. «Гей, та я ж її знаю, — подумав Чарльз. — Це ж дівчина Боба Арктора. Це ж Донна».

Він відчинив двері автомобіля й вийшов. Дівчина зміряла його поглядом і не зупинилась. Чарльз рушив услід за нею.

«Думає, що я готуюсь схопити її за дупу», — подумав він, прослизавши поміж людей. Як легко набрала швидкість; тепер, коли вона озирнулася, йому ледь вдалося її розгледіти. Рішуче, спокійне обличчя... Чарльз побачив великі очі, які оцінювали його. Розраховували його швидкість і те, чи наздожене. «Тільки не так, — подумав він. — Вона справді вправно рухається».

На розі люди зібралися у натовп, очікуючи, щоб знак «СТІЙ» змінився знаком «ІДИ»; машини виконували дикі повороти ліворуч. Однак дівчина продовжила рух, швидко, але з гідністю, прокладаючи собі шлях між оскаженими автомобілями. Водії люто зиркали на неї. Здавалося, вона цього не помічає.

— Донно!

Щойно засвітився знак «ІДИ», він квапливо подався через дорогу і наздогнав її. Дівчина не побігла, просто швидко йшла.

— Хіба ти не подруга Боба? — запитав Чарльз.

Йому вдалося стати перед нею, щоб роздивитися обличчя.

— Ні, — відказала дівчина. — Ні.

Вона пішла на нього, прямо на нього; Чарльз, задкуючи, відступив, оскільки дівчина тримала короткого ножа, націленого йому в живіт.

— Відчепись, — сказала вона, й далі рухаючись вперед, не уповільнюючись і не вагаючись.

— Це точно ти, — мовив Чарльз. — Я бачив тебе в нього.

Він майже не бачив ножа, лише крихітну частинку леза, проте знав, що він у неї є. Вона штрикнув його й піде далі. Чарльз продовжував задкувати, протестуючи. Дівчина так непомітно тримала ножа, що, імовірно, ніхто з перехожих його не зауважував. Однак Чарльз помітив; ніж рухався просто на нього, поки вона, не вагаючись, наближалася. Тоді він відступив убік, і дівчина пройшла повз, не мовивши й слова.

— *Боже!* — вимовив Чарльз їй у спину.

«Я знаю, що це Донна, — подумав він. — Вона просто не шарить, хто я, що вона мене знає. Думаю, злякалася; злякалася, що я збираюся її домагатися. Треба бути обережним, — подумав він, — коли підходиш до незнайомої тьолки на вулиці; тепер вони всі підготовлені. Занадто багато всього з ними трапилося.

Сраний маленький ніжик, — подумав Чарльз. — Тьолки не повинні такі носити; будь-який чувак може викрутити їй зап'ястя і, щойно захоче, використати лезо проти неї. І я міг би. Якби й справді хотів завдати їй шкоди. — Чарльз стояв на місці, відчуючи злість. — Я знаю, що це — Донна», — думав він.

Рушаючи назад до автомобіля, він раптом усвідомив, що дівчина завмерла збоку від основного потоку перехожих і тепер стояла мовчки, дивлячись на нього.

Чарльз обережно підійшов до неї.

— Однієї ночі, — мовив він, — ми з Бобом і ще однією тьолкою слухали старі записи Саймона і Гарфункеля, і ти також там була...

Вона тоді наповнювала капсули «смертю» високого ґатунку, одну за одною, з надзвичайною ретельністю. Понад годину. *El Primo. Numero Uno*: «Смерть». Закінчивши, вона дала по капсулі кожному, і всі закинулися разом. Всі,

окрім неї. «Я їх тільки продаю, — сказала вона. — Якщо почну закидатись, то зжеру весь свій прибуток».

— Я подумала, що ти хочеш збити мене з ніг і згвалтувати, — промовила дівчина.

— Ні, — відказав Чарльз. — Я просто хотів спитати, чи ти...

Він завагався.

— Типу, чи не хочеш, щоб я тебе підкинув? На тротуарі, — спантеличено сказав Чарльз. — Надворі ж білий день.

— Можливо, у під'їзді. Або затягнеш мене в машину.

— Я ж тебе *знаю*, — запротестував він. — Якби я таке зробив, Арктор би мене завалив.

— Ну, я тебе не впізнала. — Вона підійшла на три кроки ближче до нього. — Я трохи короткозора.

— Варто носити лінзи.

«А у неї, — подумав він, — великі, гарні, темні, теплі очі».

Це означало те, що вона не сиділа на наркоті.

— Носила. Але одна випала у чашу з пуншем. Кислотним пуншем, на одній вечірці. Вона опустилася на самісіньке дно, і гадаю, хтось зачерпнув її і випив. Сподіваюся, смакувала добре; взагалі-то вона коштувала мені тридцять п'ять доларів.

— То тебе підкинути чи ти пішки?

— Ти згвалтуєш мене в машині.

— Ні, — сказав Чарльз. — У мене зараз не встає, останні кілька тижнів. Це, мабуть, через щось, із чим вони розводять весь товар. Якась хімія.

— Добре загнув, але я вже таке чула. Мене всі гвалтують. Принаймні намагаються, — додала вона. — Ось як це — бути тьолкою. Я прямо зараз суджуся з одним

типом через домагання й напад. Ми вимагаємо відшкодування в розмірі сорока тисяч.

— І як далеко він зайшов?

— Схопив мене за цицьку, — відповіла Донна.

— Це не вартує сорока тисяч.

Вони рушили разом до його автомобіля.

— У тебе є що-небудь на продаж? — поцікавився Чарльз. — Мене справді приперло. У мене фактично все закінчилося, власне кажучи, курва, у мене все закінчилося. Хоча б кілька, якщо можеш підігнати.

— Я зможу тобі трохи дістати.

— Пігулок, — сказав він. — Я не ширяюсь.

— Так, — з розумінням кивнула вона. — Та, бачиш, на них зараз справжній дефіцит — поставки тимчасово обірвались. Вочевидь, ти про це вже знаєш. Я не зможу дістати тобі багато, але...

— Коли? — перебив Чарльз.

Вони підійшли до машини; він спинився, відчинив дверцята, заліз всередину. З іншого боку залізла Донна. Вони сиділи одне біля одного.

— Післязавтра, — відповіла Донна. — Якщо мені вдасться зв'язатися з одним чуваком — думаю, вдасться.

«Бляха, — подумав він. — Післязавтра».

— Раніше ніяк? Як, скажімо, щодо сьогодні ввечері?

— Завтра — це найраніше.

— Скільки?

— Шістдесят доларів за сотню.

— О Боже, — відказав він. — Це — кидалово.

— Вони пречудові. Я вже в нього брала; вони справді не те, що ти зазвичай купуєш. Повір мені на слово — вони того варті. Здебільшого я намагаюся брати саме в нього, а не в когось іншого — коли маю таку можливість.

У нього не завжди є. Розумієш, він нещодавно їздив на південь або щось на кшталт цього. Щойно повернувся. Він привіз їх сюди власноруч, тож я впевнена, що вони якісні. І тобі не потрібно платити мені заздалегідь. Тільки коли дістану. Гаразд? Я тобі довіряю.

— Я ніколи не даю наперед, — відказав Чарльз.

— Іноді мусиш.

— Добре, — сказав він. — Тоді зможеш дістати мені хоча б сотню?

Він спробував швидко прикинути, скільки зможе дістати; за два дні він, можливо, роздобуде десь сто двадцять доларів і візьме в неї двісті пігулок. А якщо тим часом йому трапляться кращі умови й з'явиться нагода взяти у когось іншого, в кого є товар, він зможе забути про цю домовленість і купити в них. У цьому й полягала перевага того, щоб ніколи не платити наперед, це і ще те, що тебе ніколи не кинуть.

— Тобі пощастило, що ти мене здибав, — мовила Донна, коли він завів автомобіль і вклинився у потік машин. — Десь за годину я мала зустрітися з одним чуваком і він, мабуть, забрав би все, що я змогла б дістати... тоді тобі б не пощастило. Це — твій день.

Вона усміхнулася, і він також.

— Хотілося б, щоб ти дістала їх раніше, — сказав Чарльз.

— Якщо вдасться... — відкривши сумочку, вона вийняла звідти маленький записник і ручку, на якій було надруковано «ЗАРЯДКА БАТАРЕЙ „СПАРКС“». — Як мені з тобою зв'язатися? І нагадай своє ім'я.

— Чарльз Б. Фрек, — мовив він.

Чарльз продиктував їй свій телефонний номер — насправді не свій, але той, яким користувався для таких

повідомлень і який належав одному його товаришув-цивілу — і вона не без труднощів його записала. «Як же їй важко писати, — подумав він. — Придивляється й по-вільно вишкрябує. Тепер у школах тьолок взагалі ні хріна не вчать. Цілком безграмотні. Але привабливі. Навіть якщо вона майже не вміє читати й писати, що з того? Головне в кралях — гарні цицьки».

— Здається, я тебе пригадую, — сказала Донна. — Типу того. Та ніч — уся немов у тумані; я справді випала. Чітко пам'ятаю тільки те, як насипала порошок у ті маленькі капсули — капсули з-під «Лібріуму» — те, що в них було, ми викинули. Половину я, певно, розсипала. Я маю на увазі, на підлогу.

Вона задумливо спостерігала за Чарльзом, який керував авто.

— А ти наче свій чувак, — мовила Донна. — А пізніше братимеш? Через деякий час захочеш ще?

— Звісно, — відказав він, роздумуючи, чи вдасться йому знайти десь дешевший товар, поки вони зустрінуться знову; Чарльз відчував, що, найімовірніше, вдасться. У будь-якому разі він лишався у виграші. Тобто хай там що, а товар він намотить.

«Щастя, — подумав Чарльз, — це знати, що маєш пігулки».

Денна метушня поза межами авто і разом із нею усі заклопотані люди, сонячне світло і весь рух навколо непоміченими пролітали повз; він почувався щасливим.

Подивіться-но, на що він випадково наштовхнувся — власне тому, що за ним випадково поїхав «чорно-білий». Новий неочікуваний канал Препарату С. Хіба він міг просити від життя більшого? Тепер він, імовірно, міг розраховувати принаймні на два тижні, майже на *половину*

місяця, перш ніж загнеться або ледь не загнеться — ломка від Препарату С була така, що різниця не відчувалася. Два тижні! Його серце радісно загупало, і на мить Чарльз відчув короткий подих весняного збудження, що долинав із відчинених вікон автомобіля.

— Хочеш поїхати зі мною провідати Джеррі Фебіна? — запитав він у дівчини. — Я везу купу речей для нього у Федеральну клініку № 3, куди його заперли минулої ночі. Намагаюся возити їх невеликими партіями, адже існує ймовірність, що він повернеться, тож мені б не хотілося тягнути усе це назад.

— Нам краще не зустрічатись, — відповіла Донна.

— Ти його знаєш? Джеррі Фебіна?

— Джеррі Фебін думає, що це я заразила його тими комахами.

— Тлею.

— Ну, *тоді* він ще не знав, що воно таке. Краще мені триматися від нього подалі. Коли я бачила його востаннє, він поводився справді вороже. Це через рецептори в його мозку, принаймні я так думаю. Схоже, з огляду на те, що зараз пишуть у державних брошурах.

— Це не лікується, так? — спитав він.

— Так, — відповіла Донна. — Це — незворотно.

— Лікарі казали, що дозволять мені з ним побачитися, і вони сподіваються, що йому вдасться, ти розумієш... — він зробив жест рукою. — Щоб перестати...

Чарльз знову зажестикуював; важко було підібрати для цього слова, для того, що він хотів сказати про свого друга.

— У тебе ж не вражений мовленнєвий центр, чи не так? — поцікавилася Донна, подивившись на нього. — У твоїй — як це називається? — потиличній долі.

— Ні, — енергійно відказав Чарльз.

— У тебе взагалі є якісь ураження? — вона постукала себе по голові.

— Ні, просто... розумієш. Мені важко говорити про ці йобані клініки; ненавиджу нейроафазійні клініки. Якимсь я відвідував там одного чувака, він намагався натерти воском підлогу — вони сказали, що він не міг натерти підлогу, тобто він не міг зрозуміти, як це робиться... Але найбільше мене вразило те, що він продовжував свої спроби. Тобто не просто там упродовж якоїсь, скажімо, години; він усе ще намагався місяць потому, коли я прийшов туди знову. Як і раніше, знову і знову, як і тоді, коли я побачив його вперше під час своїх перших відвідин. Він ніяк не міг зрозуміти, чому йому не вдається це зробити. Пам'ятаю вираз його обличчя. Він був упевнений, що зробить усе правильно, якщо зрозуміє, де саме він помиляється. «То що я роблю не так?» — продовжував він у них запитувати. Йому ніяк неможливо було розтлумачити. Тобто вони казали йому — курва, я сам йому казав, — але він усе одно не міг зрозуміти.

— Рецептори в мозку, як я читала, — це те, що вражається найпершим, — спокійно зауважила Донна. — Мозок уражається під час поганої вмазки чи чогось на кшталт цього, типу, чогось заважкого.

Вона розглядала машини попереду.

— Поглянь, один із цих нових «Поршів» з двома двигунами, — схвильовано вказала Донна. — Ого.

— Я знав одного чувака, який украв один з таких «Поршів», — сказав Чарльз, — виїхав на ньому на шосе Ріверсайд і розігнав його до ста сімдесяти п'яти миль, і бамц — розбився.

Він показав рукою.

— В'їхав прямісінько в зад тягача. Думаю, він його й не побачив.

У голові в нього виникла фантазія: він сам сидить за кермом «Порша», але помічає тягач, як, власне, й усі інші вантажівки. І всі на трасі — на шосе Голлівуд у час-п'їк — помічають його. Звісно ж, помічають — довгов'язого, широкоплечого, привабливого чувака на новому «Порші», що жене на швидкості двісті миль за годину, а в усіх копів безпорадно відвисають щелепи.

— Ти тремтиш, — сказала Донна.

Вона потягнулася й поклала руку йому на передпліччя. Ніжний дотик, на який він одразу ж відповів.

— Пригальмууй.

— Я втомився, — відказав Чарльз. — Я два дні й дві ночі не спав, рахуючи комах. Рахуючи й складаючи в пляшки. А коли ми врешті вирубилися, проспалися й наступного ранку приготувалися скласти пляшки в машину, щоб відвезти й показати їх лікарю, у них нічого не було. Порожньо.

Тепер він уже й сам відчував тремтіння й бачив, як тремтіли його руки на кермі, руки, що тремтіли на кермі, на швидкості двадцять миль на годину.

— Просто всі, блядь, — сказав Чарльз. — Нічого. Жодних комах. І тоді я зрозумів, тоді я, курва, зрозумів. До мене дійшло про його мозок, про мозок Джеррі.

Повітря вже не пахло весною, і раптом він збагнув, що йому терміново потрібно закинутися Препаратом С; або час був пізніший, ніж він собі уявляв, або минулого разу він прийняв менше, ніж думав. На щастя, Чарльз возив із собою портативний запас у бардачку, схований на самому дні.

Він почав роззиратися в пошуках вільного місця, щоб припаркуватися.

— Твоя свідомість бавиться з тобою, — відсторонено мовила Донна; вона, здавалося, занурилася в себе, відлетіла кудись удалечінь.

Чарльз запитував себе, чи його смикана їзда її дратувала. Мабуть, що так.

Раптом без його згоди у нього в голові прокрутився ще один фантазійний ролик: спершу він побачив великий припаркований «Понтіак» з домкратом під заднім бампером, який висковзував, та малого років тринадцяти з довгим солом'яним волоссям, котрий з усіх сил намагався втримати автомобіль, водночас гукаючи по допомогу. Він побачив себе і Джеррі Фебіна, які вибігли разом із будинку, будинку Джеррі, й побігли заваленою банками з-під пива доріжкою до машини. Він схопився за дверцята з боку водія, щоб відчинити їх і пошвидше натиснути на гальма. Але Джеррі Фебін в одних трусах, навіть без взуття, із розкуйовдженим волоссям, яке стирчало на всі боки, — він саме спав — Джеррі оббіг машину і своїм голим блідим плечем, що ніколи не бачило денного світла, відштовхнув малого від автомобіля геть. Домкрат похилився і впав, задня частина машини грюкнулася на землю, шина й колесо покотилися, але з хлопчиком усе було гаразд.

— Запізно гальмувати, — сопів Джеррі, кліпаючи очима й намагаючись прибрати з них своє потворне жирне волосся. — На це немає часу.

— З ним усе добре? — крикнув Фрек.

Його серце й досі важко гупало.

— Ага.

Джеррі стояв біля хлопчика, відхекуючись.

— Бляха-муха! — знавісніло гаркнув він до малого. — Невже я не казав тобі зачекати, доки ми не робитимемо її разом? І коли вислизає домкрат — бляха, чувак, ти не зможеш втримати п'ятсот фунтів!

Його обличчя скривилося. Хлопчик, малий вилупок, мав жалюгідний вигляд і винувато щулився.

— Я завжди тобі це повторював і повторював!

— Я подався до гальм, — пояснив Фрек, розуміючи власний ідіотизм, те, що вчинив хуйню, так само, як і малий, і вона так само могла мати летальні наслідки. Те, що він облажався, хоча й був дорослим чоловіком, проте не зумів зреагувати правильно. Але хай там як, а він, як і малий, хотів хоч якось виправдати це словами.

— Але тепер я розумію... — теревенив він далі, однак на цьому фантазія закінчилася; насправді це був документальний флешбек, оскільки він пам'ятав день, коли це трапилося, ще коли вони жили всі разом. У Джеррі хороший інстинкт — інакше б малий засранець опинився під задньою частиною «Понтіака» з розтросченим хребтом.

Утрьох вони похмуро посунули назад до будинку, навіть не намагаючись наздогнати шину й колесо, які досі котилися.

— Я спав, — пробурмотів Джеррі, коли вони ввійшли в темряву будинку. — Уперше за кілька тижнів ці комахи трохи попустилися, тож мені вдалося заснути. П'ять днів я взагалі не спав — лише бігав і бігав. Я подумав, можливо, вони й справді зникли *на якийсь час*; вони таки зникли на деякий час. Я подумав, вони врешті-решт здалися і пішли кудись-інде, наприклад, до сусідів або взагалі вибралися звідси. Однак тепер я знову їх відчуваю. Та десята стрічка проти шкідників, чи то була вже

одинадцята — вони знову мене обдурили, як раніше робили це з усіма.

Однак тепер його голос був приглушений, у ньому не чулося злості, він був просто низький і розгублений. Він опустив руку на голову малого вилупка й ударив його по потилиці.

— Тупий пацан — коли домкрат вислизає, забирайся звідти нахрін. Забудь про машину. Навіть не підходь до неї, не намагайся підштовхнути всю цю масу, втримати її своїм тілом.

— Але, Джеррі, я боявся, що міст...

— Хуй із тим мостом. Хуй із тією машиною. Це — твоє життя.

Вони перетнули темну вітальню втрьох, і повторення тепер вже давно минулої події вимкнулося і зникло назавжди.